

Jamsai

凶獸情史

ตำนานรัก
อสูรร้าย

1
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เอื้อหนอย 峨嵋 เขียน ดึงดึง แปล
伊吹五月 (Yi Chui Wu Yue) ภาพประกอบปก

ฟากฟ้ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณรัก

ปีศาจสาวน้อยร่างบอบบางขนาดนี้ เทาที่เยกกลับเห็นเป็นราชาปีศาจมารวมวงไปเสียได้
ทำให้นึกว่าดวงหิ่งวุงจะได้เห็นนักรบกลับที่ทำให้เผ่ามังกรทะเลบูรพาต้องหนีหัวซุกหัวซุน
ร่างผอมบางชนิดที่ลมพัดก็แทบจะปลิวเช่นนี้ เขาขัดเบรียงเดียวก็หมดท่าแล้วกระมัง
ตั้เจียงจงใจแผ่กลิ่นอายและแรงกดดันของอสูรร้ายบรรพกาลออกไปอย่างเต็มที่ เผื่อให้
'ราชาปีศาจมารวมวง' ที่ทำให้เขาผิดหวังตนนี้ร้องไห้โอดอ้อนขอชีวิตขึ้นมา

ปีศาจสาวน้อยขมวดคิ้วอย่างทรมานตามที่คาด แต่มีใช้เพราะว่าตกใจกลัวหรือเจ็บปวด
จากพลังกดดัน หากแต่เป็น...

" همینจัง!"

รอยยิ้มลำพองใจและโหดเหี้ยมของตั้เจียงค้างอยู่บนใบหน้า อึ้งตะลึงงันกับถ้อยคำสองพยางค์นั้น
ของนาง

มากกว่ารัก ตำนานรักอสูรร้าย 1

เอ้อหมย เขียน ก๊วก๊ว แป

《凶獸情史》

Volume 01

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 峨嵋

Thai edition rights under license granted by 峨嵋

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd

Illustrations by 伊吹五月 (Yi Chui Wu Yue)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Ltd.

Thai edition arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2355-6

ภาพประกอบ 伊吹五月 (Yi Chui Wu Yue)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 569 บาท (2 เล่มจบ)

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

มากกว่ารักครั้งนี้กลับมาพร้อมผลงานจากนักเขียนที่นักอ่านน่าจะคุ้นเคยกันดี นั่นก็คือ 'ท่านเอ๋อเหมย' ผู้ฝากผลงานแฟนตาซีสุดล้ำอย่าง 'เงาเพลิงสะท้อนปรุพี' ทั้งแปดเล่มไว้เมื่อไม่นานมานี้ คราวนี้มากกว่ารักจึงพา 'ตำนานรักอสูรร้าย' มาด้วยบรรยายกาศที่ตัวเอกในเรื่องไม่มีใครเป็นคนปกติเลยสักคนเดียวค่ะ ซึ่งแตกต่างจากเรื่องเงาเพลิงสะท้อนปรุพี โดยพระเอกในเรื่องจะเป็นอสูรร้ายในตำนานของคนจีน เรื่องนี้มีความยาว 2 เล่มจบ ภายในสองเล่มนี้ประกอบไปด้วยสามเรื่องย่อย ได้แก่

1. นุปผาพิษโสมสะคราญ
2. ปีศาจสาวยอดดวงใจ
3. กิ่งหลิวสยบมาร

ในเล่ม 1 นี้จะมีเรื่อง 'นุปผาพิษโสมสะคราญ' และส่วนหนึ่งของเรื่อง 'ปีศาจสาวยอดดวงใจ'

สำหรับเรื่องแรกนั้นเป็นเรื่องราวของราชาอสูรเถา ผู้ที่ฟื้นตัวขึ้นมาหลังสงครามครั้งใหญ่ เพื่อพบกับดอกมันัถ์หัวแห้งเหี่ยวดอกหนึ่ง นางจะเจริญเติบโตได้ก็ต่อเมื่อได้กินหินงูหยวนที่อยู่ในถ้ำของเขา เขาจึงคิดที่จะเลี้ยงนางไว้แก่เหงา ทว่ารูปลักษณ์อ่อนแอของนางจะไร้ซึ่งพิษภัยจริงหรือ

สำหรับเรื่องที่สองเป็นเรื่องของ 'ปีศาจสาวมาร่มง' ที่ไปพักพิงอยู่ในถ้ำราชาขุนตุนจอมซกมก ทั้งยังเป็นจอมขี้เกียจ ปรวนพ่วนของเขาสามารถรักษาอาการบาดเจ็บของนางกับอสูรในปกครองนางได้ ทว่าสภาพถ้ำและตัวซกมกของเขาขัดกับโรครักสะอาดของนางอย่างยิ่ง

ใครที่คิดถึงเงาเพลิงสะท้อนปรุพี และอยากอ่านฉากรักหวานๆ ที่มีพระเอกเกรียนๆ นางเอกกวนๆ นิยายต่อสู้อัปยศพลังที่อ่านง่าย หนังสือที่อยู่ในมือท่านนี้มีความครบทุกสิ่งอย่างตามนั้น หากท่านผู้อ่านพร้อมแล้วเชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ชินชิน ร่างจริงเป็นดอกมันถั่วหัวฝั้นร้าย ร่างกายมนุษย์ เป็นโคมละคราญ นิสัยเหมือนเด็ก ข้างพูดข้างเจรจา
- * เจี้ยนผาน ราชาอสูรเถาฐ์ หนึ่งในสี่อสูรร้ายบรรพกาล อาศัยอยู่ใน หุ่นร่างประจิม นิสัยอารมณ์ร้าย ปัสสาวตนอื่นไม่หวาดกลัว ก็เกลียดขังเขา
- * ตี้เจียง ราชายุ่นตุ้น หนึ่งในสี่อสูรร้ายบรรพกาล อาศัยอยู่ใน หุ่นเขาทั้งถู มีนิสัยขี้เกียจ ชกมกไม่ชอบดูแลตนเอง
- * เปี้ยเซี่ยนเซี่ยน ราชापัสสาวมารม่วง ร่างจริงคือหอยมุกม่วง เป็น โคมละคราญ มีนิสัยรักสะอาด ทำอาหารอร่อย ชอบช่วยเหลืออสูรอ่อนแอตนอื่น
- * เยี่ยนเสวียน อสูรเทาเทีย หนึ่งในสี่อสูรร้ายบรรพกาล เป็นบุตร หนึ่งในเก้าเทพมังกรบรรพกาล สามีของอี้โหววโหวว
- * อี้โหววโหวว ปัสสาวกระต่าย ภรรยาของเยี่ยนเสวียน

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

1

นุปฉาพิษโณมสคราญ

7

พลังเข้มข้นเหลือเกิน!

ซินซินฟื้นขึ้นมาจากนิทราอันยาวนาน นางพยายามเปิดประสาทสัมผัส 'มองหา' บริเวณโดยรอบในขณะที่สติยังพราวเลือน ไม่นานก็พบที่มาของพลังนั้น... มันเป็นหินผลึกสีเขียวใสก้อนหนึ่ง พลังวิเศษอันเข้มข้นบริสุทธิ์ส่งออกมาจาก หินงามวิจิตรก้อนนั้นนั่นเอง

ยามนี้หินก้อนนั้นถูกบีบแน่นอยู่ในกำมือของคนผู้หนึ่ง

แม้จะดูผิวเผินว่าเป็นมนุษย์ แต่ซินซินมองปราดเดียวก็รู้ว่า ความจริงแล้ว 'คน' ผู้นั้นเป็นปีศาจ ทั้งยังเป็นปีศาจที่ร้ายกาจมากๆ อีกด้วย

น่าเสียดายที่นางไม่ค่อยรู้อะไรเกี่ยวกับแดนอสูรมากนัก จึงไม่แน่ใจว่า ปีศาจตนนี้อยู่ในจำพวกไหน แต่มีสิ่งหนึ่งที่นางแน่ใจก็คือพลังกำลังของเขา ไม่ด้อยไปกว่าท่านพญายมที่นางเคยเจอในยมโลกเลย

แต่ถึงเขาจะร้ายกาจเพียงใดนางก็ไม่กลัวหรอก!

ยังไม่ต้องพูดถึงว่าตอนนี้เขาได้รับบาดเจ็บสาหัสและนอนสลบไสล
ไม่รู้เรื่องราวอยู่ข้างๆ นางด้วย

ซินซินตัดสินใจได้ทันทีว่าต้องชิงลงมือตอนที่อีกฝ่ายกำลังอ่อนแอ
แต่ทว่านางเป็นดอกไม้ที่สุดแสนจะใจดี จะยอมช่วยชีวิตเขาสักคราก็ได้

หिनก้อนหนึ่งแลกกับชีวิตน้อยๆ ของเขา นี่เขาได้กำไรมากเลยนะ!
ถ้าตื่นขึ้นมาเมื่อไรเขาต้องซาบซึ้งจนน้ำตาน้ำตาไหลเป็นแน่

ซินซินออกแรงดูดพลังเข้ามาสองที แล้วรวบรวมกำลังยึดก้านใบ
ออกไปแฉะหिनก้อนนั้นออกจากมือเขาและลากมาบนพื้นไกลๆ ตน

ภายในเวลาสั้นๆ พลังที่แทรกอยู่ในหินผลึกสีเขียวใสก็ถูกนาง
ดูดเข้าไปจนหมดสิ้น รัศมีดวงมของก้อนหินอันตรธานไป ก่อนที่หินจะ
แหลกสลายกลายเป็นผงสีเทา

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง กลิ่นหอมที่เปี่ยมไปด้วยพลังแห่งชีวิต
ก็กระจายออกมาจากตัวซินซิน แล้วล่องลอยอ้อยอิ่งหายเข้าไปในจมูก
ของปีศาจ

สามวันหลังจากนั้นมือของปีศาจข้างที่เคยกำหีนเอาไว้ก็เริ่มขยับ
จากนั้นดวงตาก็เปิดปรือ

หินมู่หยวนของข้าล่ะ

เจี้ยนผานขมวดคิ้วมองมือขวาที่ว่างเปล่า แล้วก็ต้องประหลาดใจ
เมื่อพบว่าบาดแผลบนตัวหายดีเกือบหมดแล้ว

"นี่ไม่ต้องมองแล้ว ข้าช่วยเจ้าไว้เองล่ะ รับซาบซึ้งบุญคุณของข้าซะสิ"

เสียงเจี๊ยบแฉ่วดังมาจากที่ไม่ไกลนัก เจี๊ยบผานสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนจะเงยหน้ามองไปทางต้นเสียงทันที

ไม่เห็นมีอะไรนอกจากดอกไม้ป่าดอกหนึ่งที่ไม่ได้ดีไปกว่าดอกหญ้าเท่าไรนัก

ดอกไม้นี้เป็นคนพูดหรือ!

จะเรียกมันว่าดอกไม้ก็ดูจะยกย่องเกินไปหน่อยด้วยซ้ำ ก้านดอกของมันผอมแห้งจนน่าสงสาร ใบสีเขียวซีดจางรับดอกตูมสีเหลืองอมเขียว ขนาดเท่าหัวแม่มือเอาไว้ ดูสภาพเหมือนขาดการบำรุงดูแลอย่างยิ่ง คาดว่าคงจะร่วงโรยเสียก่อนจะถึงเวลาบาน

เจี๊ยบผานก็เคยพบเจอปีศาจบุปผาหรือปีศาจหญ้ามาบ้าง แต่ไม่เคยเจอปีศาจที่หน้าตาแบบนี้มาก่อน เขานึกสงสัยขึ้นมาอย่างจริงจังว่าคนที่พูดเมื่อครู่คือดอกไม้ดอกนี้จริงๆ นะหรือ

ซินซินอ่านความแคลงใจในสายตาของเจี๊ยบผานออก นางพยายามยัด 'ตัว' อย่างเต็มที่แล้วกล่าว "ไม่ต้องมองไปไหน ข้าเองนี่ล่ะ! เจ้าโชคดีแค่ไหนรู้ตัวหรือไม่ ถ้าไม่ได้เจอข้า เจ้าต้องแย่แน่ๆ"

ปกติแล้วนิสัยของเจี๊ยบผานหากจะบรรยายด้วยคำว่า 'โหดเหี้ยมป่าเถื่อน' ยังถือว่าน้อยไปด้วยซ้ำ ถ้าไม่ใช่ว่าสถานการณ์ตรงหน้ามันแปลกประหลาดจนเกินไป เขาคงบดขยี้ดอกไม้ที่อ้างตัวว่าเป็นผู้มีพระคุณอย่างไม่อายปากดอกนี่ให้เลอะคามือไปแล้ว

ซินซินเห็นเจี๊ยบผานจ้องตนเขม็งโดยไม่พูดอะไรรู้สึกไม่พอใจขึ้นมา แค้นเสียงใส่ว่า "มองอะไร ไม่เคยเห็นเทพบุปผาหรือไรกัน"

"เจ้าเนี่ยนะ?! สารรูปอย่างนี้เนี่ยนะเทพบุปผา?!" เจี๊ยบผานหัวเราะลั่น

อย่างยังไม่อยู่ หากเป็นปีศาจตนอื่นก็ล้ามมาต่อปากต่อคำกับเขาฉอดๆ เช่นนี้
เขาคงตอบว่าไปนานแล้ว แต่ดอกไม้ตรงหน้านี้ช่างแสนอ่อนแอจนเขา
ไม่มีอารมณ์จะยกมือขึ้นมาด้วยซ้ำ ตรงกันข้ามกลับรู้สึกที่น่าสงสารไม่น้อย

"ข้ามีฉายาอันยิ่งใหญ่ว่าดอกมันถั่วหัว* ผันร้าย เป็นเทพบุปผา
เจ้าเป็นปีศาจที่มีตาคามีแววไม!" ชินชินพูดอย่างโมโห

"ดอกมันถั่วหัวผันร้าย? ไม่เห็นจะเคยได้ยิน คนที่ไม่มีตาค่ะ
เจ้าต่างหาก ใครบอกกันว่าข้าเป็นปีศาจ" เจี้ยผานพูดอย่างดูถูก
พลางสูดลมหายใจฟุดฟิดโดยไม่รู้ตัว

ดอกไม้ดอกนี้หน้าตาดูกระจกกงก่งอย่างน่าเกลียด แต่กลิ่นกลับหอมมาก
ทีเดียว เขาเพิ่งเคยได้กลิ่นที่ทำให้เขารู้สึกสบายเช่นนี้เป็นครั้งแรก รวากับว่า
แค่เพียงได้สูดดม ทั้งร่างกายและจิตใจก็สงบผ่อนคลายอย่างบอกไม่ถูก

"เจ้าไม่ใช่ปีศาจแล้วเป็นอะไร" ชินชินถามอย่างแปลกใจ นางเอง
รู้เรื่องราวเกี่ยวกับปีศาจน้อยมากจริงๆ พอดิคิดๆ ดูแล้วก็ยอมให้อภัยกับ
'ความไม่รู้' ของเจี้ยผานเช่นกัน

นางไม่รู้ตัวตนที่แท้จริงของเขา เช่นนั้นการที่เธอไม่รู้จักนาง
ผู้เป็น 'เทพบุปผา' ผู้โด่งดังในยมโลกก็ถือว่าสมอกัน นางเป็นดอกไม้
ที่รู้จักถ่อมตน ไม่รู้จักแค้น ดึกว่าแสงรั้งทำเป็นรู้ทั้งๆ ที่ไม่รู้

"ข้าคือเถาถั่ว** หนึ่งในสี่อสูรร้ายบรรพกาล" เจี้ยผานตอบอย่างภาคภูมิใจ
แล้วนั่งรอเวลาให้ดอกไม้เฝือกๆ ดอกนี้ตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ

"อสูรร้ายบรรพกาล? เจ้าก็ดูอายุไม่เยอะขนาดนั้นนี่ แล้วก็

* มันถั่วหัว หรือต้นลำโพงม่วง เป็นพืชในวงศ์ Solanaceae ทุกส่วนของพืชชนิดนี้มีพิษในระดับอันตราย

** เถาถั่ว หนึ่งในสี่อสูรร้าย รูปร่างเหมือนพญาคูและมีขนยาวแบบสุนัข หน้าตาดุร้ายมนุษย์ เท้าเหมือนพญาคู
เขี้ยวเหมือนหมาป่า หางยาวหนึ่งจั้งแปดข้อ เป็นใหญ่ทางฝั่งตะวันตก

ไม่เห็นจะดูร้ายเลย..." ซินซินเอียงดอกตูมเล็กน้อย น้ำเสียงดูสงสัยใคร่รู้อย่างยิ่ง ไร้ซึ่งปฏิกิริยาหวาดกลัวแบบที่เจี้ยนผานเฝ้ารอโดยสิ้นเชิง

เมื่อเทียบกับสัตว์ประหลาดน่าสะพรึงทั้งหลายที่นางเคยเห็นในยมโลกแล้ว นางไม่รู้สึกละเลยว่ามีอยู่เบื้องหน้าจะดูร้ายตรงไหน

เจี้ยนผานยื่นมือไปบีบกำนดอกอันอ่อนแอของซินซินแล้วพูดเสียงเย็นเยียบ "ข้าถอนรากถอนโคนเจ้าออกมาบดขยี้เป็นมุยผงได้โดยไม่ต้องออกแรงด้วยซ้ำ วิญญาณเจ้าจะแหลกสลายจนไม่มีโอกาสได้เกิดใหม่เลย"

"เจ้าสารเลว! ก็ลองดูสิ เจ้าไม่มีปัญญาบดขยี้ข้าให้ตายได้หรอก ถึงจะทำได้ เจ้าก็ต้องตายไปพร้อมกับข้า!" ซินซินพูดอย่างไม่ยี่หระ

นางอุตสาหะหวังดีช่วยชีวิตเถาอุ๋นนี้ไว้ คิดไม่ถึงว่าเขาจะไม่สำนึกบุญคุณ อีกทั้งยังตอบแทนด้วยการขู่ว่าจะฆ่านาง ซ่างซั่วซ่าได้ใจจริงๆ!

เจี้ยนผานเพิ่งเคยพบเคยเห็นปีศาจบุปผาที่ไม่เกรงกลัวต่อความตายเช่นนี้เป็นครั้งแรก หรือว่านางจะมีอะไรแปลกประหลาดพิสดารกว่าคนอื่นจริงๆ

เฮอะ! สารรูปแบบนี้ ขนาดจะฆ่าตัวตายยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำจะไปแปลกประหลาดอะไรได้!

เจี้ยนผานลบความสงสัยในหัวทิ้งไปในชั่วพริบตา

ซินซินมองออกถึงความสงสัยของเขาจึงกริดเสียงหัวเราะเจ้าเล่ห์จนกำนดอกสั่นกระพือ "เจ้าคิดว่าข้าหომมากใช้หรือไม่เล่า"

ในเสียงหัวเราะอันอ่อนหวานนั้นแฝงด้วยความลำพองใจที่แผนการชั่วร้ายบรรลุผล ไร้ซึ่งความกลัว และยังดูสนุกสนานพอควร

เจี้ยนผานอยากหัวเราะขึ้นมาชอบกล ดอกไม้ดอกหนึ่งที่บอบบางเหลือทน กำลังคิดจะลองเชิงเขา นี่โลกมันกลับตาลปัตรไปแล้วจริงๆ หรือไร

"เลอะเทอะนะ นี่เจ้าจะบอกว่ากลิ่นดอกไม้ของเจ้ามีพิษ ถ้าข้ากำจัดเจ้าแล้วไม่ได้กลิ่นอีกก็จะแพ้พิษจนตายหรือไรกัน" เขาไม่โกรธแม้แต่บ่อย เพียงแต่จู่ๆ ก็รู้สึกสนุกที่ได้เฝ้าเหยียดดอกไม้ดอกน้อยที่ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูงขึ้นมา

ยกคำชมชูที่ไร้เดียงสาเช่นนั้นมาใช้ต่อหน้าเขา มันช่างน่าขันสิ้นดี

เขาไม่เคยเห็นดอกไม้ที่ไม่รู้เรื่องราวและน่าสนใจเช่นนั้นมาก่อน ไม่รู้ว่าตอนนางกลายร่างเป็นมนุษย์แล้วจะหน้าตาเป็นอย่างไร แต่ดูจากร่างจริงของนางที่อ่อนปวกเปียกแบบนี้แล้ว ก็เป็นไปได้มากกว่านางอาจจะกลายร่างไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

ซินซินเห็นเขาไม่สะทกสะท้านกับคำขู่ของตนก็พูดเสียงแข็งว่า "จะวางยาพิษไปทำไม ข้าไม่ใช่วิธีการด่าข้าแบบนี้หรอก ถ้าข้าจะสังหารเจ้าไม่จำเป็นต้องใช้พิษ!"

ปฏิกิริยาที่ตอบสนองต่อคำพูดของนางคือเสียงหัวเราะลั่นของเจี้ยนผาน ทว่าเขาก็หึดมือที่บีบร่างซินซินกลับมา

ดอกไม้พิษดอกนี้น่าสนใจทีเดียว ตั้งแต่เขาจำความได้ พวกปีศาจตัวน้อยทั้งหลายหากไม่กลัวเขาหัวหดก็เกลียดชังเขาเข้าได้ ไม่เคยเจอใครเหมือนอย่างดอกไม้ดอกนี้เลย แม้จะรู้ตัวตนของเขาแล้ว ก็ยังกล้าอวดดีข่มขู่เขาอยู่เช่นนี้

กลิ่นของดอกไม้พิษน้อยช่างหอมเย้ายวน เสียงก๊ิโพเราะจับใจ ถึงหน้าตาจะน่าเกลียดไปสักหน่อยแต่ก็ดูซื่อๆ ดี เอามาเลี้ยงไว้

เป็นเพื่อนข้างกายก็ไม่เสียหาย อย่างน้อยเวลาเบื่อๆ ก็เอามาเล่นแก้เหงาได้
 "เออละ ข้ากลัวเจ้าแล้ว ข้าจะพาเจ้ากลับไปที่พักของข้าแล้วกัน"
 เจียนเขียนใบของซินซินอย่างอ้อยอิ่งโดยไม่ปิดบังท่าที่ดูถูกดูแคลนของตนเอง
 แม้แต่น้อย

ดอกไม้พิษน้อยนี้เติบโตอยู่ในป่าได้เหมือนดอกหญ้าทั่วไป คงจะ
 เลี้ยงไม่ยากเท่าไรหรอกกระมัง

ทว่าไม่นานเจียนก็พบว่าความคิดของตนนั้นผิดมหันต์...

ดอกไม้พิษดอกนี้ไม่ใช่แค่เลี้ยงยาก แม้แต่ตัวมอดยักษ์ที่ดูแลยาก
 ที่สุดในโลกก็ยังเทียบไม่ได้!

ซินซินรู้ว่าเจียนดูถูกตน นางหัวเสียมาก แต่ก็ไม่อยากพิสูจน์
 พลังที่แท้จริงของตนเองตอนนี้ อีกอย่างนางอดสำห้ใจปัสสาวะที่มีผลกำลัง
 และพลังวิเศษมากพอมาส่งถึงที่ทั้งที่ ถึงจะไม่ใช่ปัสสาวะรดอกไม้
 ที่รู้จักชื่นชมนาง แต่หากทำให้เขาตกใจหนีไปหรือถึงขั้นหัวใจวาย กว่าจะ
 เจอตัวใหม่อีกครั้งก็ไม่รู้เมื่อไร

แล้วตัวใหม่ก็ไม่แน่ว่าจะดีเหมือนอย่างตัวนี้... ซินซินถอนหายใจ
 ตัดสินใจยอมถูกละทิ้งไปก่อนก็ได้

เจ้าปัสสาวะแบบนี้มันใจในตนเองเหลือเกิน ถึงกล้าเมิ่นข้าชะได้
 หึ! เขาต้องไม่รู้แน่ว่าตนเองติดกับข้าไปเรียบร้อยแล้ว

กลิ่นหอมของนางไม่มีพิษก็จริง แต่มีผลในการล่อลวงจิตใจ
 อย่างรุนแรง เจียนพินขึ้นมาได้ด้วยการสูดกลิ่นดอกไม้ของนาง
 ที่ผสมพลังชีวิตจำนวนมาก จึงได้รับผลกระทบจากนางไปโดยปริยาย
 ไม่มีทางที่เขาจะมั่งร่ำรวยต่อนางได้จริงๆ และยิ่งกว่านั้นก็ยังเคลื่อนไหว

ตามที่นางต้องการโดยไม่รู้ตัวด้วย

พลังในการล่อลวงจิตใจที่วันนี้ซุกซ่อนอย่างมิดชิดจนไม่รู้ว่าเจี้ยนจะชี้ระแวงสักแค่ไหนก็สัมผัสไม่ได้ ทั้งยังคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนทำล้วนมาจากการตัดสินใจของตนเอง

ตัวอย่างที่เห็นก็เช่นการที่เจี้ยนผู้มีนิสัยโหดเหี้ยมป่าเถื่อนมาตลอดกลับเห็นชินชื่อน่าสนใจขึ้นมา จนถึงขั้นมีแก๊ใจหยอกล้อเล่นกับนาง และตั้งใจจะพานางกลับไปเลี้ยงที่ถ้ำของตนอีกต่างหาก

ตั้งแต่ชินชามาถึงแดนอสูรก็ไม่เคยได้ออกไปจากผืนป่าแห่งนี้เลย ในเมื่อตัดสินใจว่าจะตามเจี้ยนไปท่องเที่ยวโลกแห่งนี้ดูเสียหน่อยตอนนี้ก็ต้องโยนความโกรธทั้งปวงทิ้งไปก่อน นางทำเสียงเล็กเสียงน้อยพูดอ่อนว่า "เจ้าเก่งกาจขนาดนี้ ถ้ำของเจ้าคงจะสวยงามมากทีเดียว เจ้าได้สูดดมกลิ่นของข้าทุกวันก็มีประโยชน์นะ ว่าแต่เจ้ายังมีนิสัยขี้หวืบแบบนั้นอีกหรือไม่ละ"

เจี้ยนหรีดตาลง ในที่สุดเขาก็สังเกตเห็นเศษผงสีเทาองหนึ่ง ที่แตกต่างกับสีดินโดยสิ้นเชิงอยู่ข้างตัวชินชิน

ชินชินกลัวว่าเขายังไม่เข้าใจจึงเอ่ยเตือนความจำ "ก็หีนก่อนนั้นที่เจ้าเคยกำอยู่ไม่มีอะไรเล่า"

"นั่นคือหินมู่หยวน เจ้าเอาหินมู่หยวนของข้าไปไว้ที่ใด" เจี้ยนก็แปลกใจตนเองอยู่เหมือนกันว่าเหตุใดเขาถึงซักถามที่ซ่อนสมบัติจาก 'หวัชโมย' ที่เอาของของเขาไปได้อย่างใจเย็นเช่นนี้ ปกติแล้วนิสัยเขาห่างไกลจากคำว่า 'ใจดี' ไปไกล

อสูรเถาผู้ขึ้นชื่อเรื่องนิสัยฉุนเฉียวมูทะลุอยู่แล้ว เจี้ยนเป็นคนตัวอ้วน

และไม่เคยคิดจะควบคุมนิสัยของตนเอง ที่เขาได้รับบาดเจ็บคราวนี้ก็เพราะไปทำหายสุน์ต้น* กับฉยงฉี** สองคู่ปรับที่เป็นอสูรร้ายบรรพกาลในคราวเดียวกัน ผลสุดท้ายก็ถูกเผ่าพยัคฆ์ชาวลอบทำร้ายในตอนที่กำลังอ่อนแรงเข้าจนได้

หากเป็นปีศาจตนอื่น เมื่อเผชิญหน้ากับนักรบที่มีมือหัดเทียมกับตนสองคนพร้อมกันก็มักจะทำตัวสำรวมเอาไว้ มิใช่แสดงนิสัยที่แท้จริงออกมาโดยไม่ฟังอิริยาบถใดๆ ทั้งสิ้น

แต่กับดอกไม้พิษน้อยดอกนี้ เจี้ยผานพบว่าอารมณ์ร้อนผ่าวที่สะกิดนิดเดียวก็ระเบิดของเขาดูเหมือนจะอันตรายจนหายไปสิ้น

เขามีได้ระแคะระคายเลยสักนิดว่านี่เป็นลูกไม้ที่ชินชินวางเอาไว้ เขาคิดว่าอาจเป็นเพราะดอกไม้พิษน้อยดอกนี้อ่อนแอเกินไป จนแม้แต่เขาก็รู้สึกว่าการไปถือสาหาความกับนางหรือลงมือกำจัดนางเป็นเรื่องน่าขายหน้าอย่างหนึ่ง

การกำจัดเขียนหรือปีศาจร้ายอื่นๆ อาจแสดงถึงพลังกำลังที่แข็งแกร่งของเขา แต่การกำจัดปีศาจบุปผาตัวกระจ้อยร่อยที่อ่อนปวกเปียกจนแทบหมดลมไปได้เองมันจะมีความหมายอันใดกัน

ชินชินไม่เกรงกลัวเจี้ยผานอยู่แล้ว จึงไม่คิดจะปิดบังว่าหินมู่หยวนอยู่ที่ใด นางโบกกำนบอบบางชี้ไปที่เศษผงกองนั้นอย่างไม่ใส่ใจจนึก "ข้าดูพลังวิเศษของมันเป็นมหัศจรรย์แล้ว แล้วก็เปลี่ยนเป็นพลังชีวิตมารักษาแผลของเจ้า ไม่อย่างนั้นเจ้าคิดว่าทำไมแผลของเจ้าถึงหายเร็วแบบนั้นได้ล่ะ"

* สุน์ต้น หนึ่งในสี่อสูรร้าย ไม่มีหน้า รูปร่างคล้ายสุนัขตัวใหญ่ขนยาว มีขาหนาและปีกสี่ปีก

** ฉยงฉี หนึ่งในสี่อสูรร้าย รูปร่างคล้ายพยัคฆ์ มีเขายาวเหมือนวัว บนหลังมีปีกขนาดยักษ์หนึ่งคู่

เจียผานถลึงตามองซินซิน ไม่รู้ว่าจะโกรธหรือขำดี

เอาเถอะ! อย่างไรซะหिनหมู่หยวนก็อนนั้นเขาก็ตั้งใจเอามารักษาแผล อยู่แล้ว ดูดพลังวิเศษหมดแล้วก็ช่างมัน หินผลึกชั้นยอดแบบนี้ ไม่ใช่ของหายากอะไรนักสำหรับเขา

ทว่าดูไม่ออกเลยว่าดอกไม้พิษน้อยจะกินเก่งขนาดนี้ พลังชีวิต ในหินหมู่หยวนเข้มข้นมาก รักษาอาการบาดเจ็บเท่านั้นอย่างน้อยๆ ก็ใช้ได้ สี่ถึงห้าครั้ง นี่นางดูดหมดในครั้งเดียวเชียวนะหรือ

เจียผานลอบรู้สึกทั้งในใจ

พอซินซินนึกขึ้นได้ว่าต่อไปต้องพึ่งพาเจียผานให้ช่วยเลี้ยง ก็เปลี่ยนท่าที่เป็นสนิทสนมขึ้น "เจ้าเก่งออกอย่างนี้ น่าจะมีหินแบบนี้ อีกมากมายเลยใช่หรือไม่ ให้ข้าสักก้อนสองก้อนได้หรือไม่เล่า ยิ่งข้า ดูดพลังมากเท่าไรก็ยิ่งหอมยิ่งงดงามนะจะบอกให้"

"สารรูปแบบนี้จะงดงามขึ้นสักแค่ไหนกันเชียวนะ" เจียผานไม่เชื่อ แต่พึ่งน้ำเสียงอดอ้อนของดอกไม้พิษน้อยแล้วเขาก็ไม่มีความคิดจะ ปฏิเสธ หน้าข้ายังหาข้ออ้างให้กับความใจกว้างเล็กๆ ของตนเองด้วย ดอกไม้เนี่ยน่าเกลียดยิ่งนัก ข้าเอาไปทั้งแบบนี้ก็ขายหน้ากันพอดี ก็แค่ หินผลึกไม่กี่ก้อนเองน่ะ!

และแล้วเจียผานก็ล้วงหินผลึกชั้นยอดหลายก้อนออกมา โยนลงไป บนพื้นตรงหน้าซินซินอย่างใจกว้าง

ซินซินก็รีดร้องอย่างดีใจ ขยับก้านกอดหินผลึกเหล่านั้นไว้ แล้วดูดพลังวิเศษเข้าไปทั้งหมด

ฉับพลันนั้นกลิ่นหอมเ้ายวนน่าพิศวงก็เข้มข้นขึ้นมา เจียผาน

ประหลาดใจเมื่อเห็นว่าบาดแผลเล็กน้อยที่เหลืออยู่ของตนค่อยๆ
สมานคืนสู่สภาพปกติอย่างรวดเร็วในทุกขณะที่หายใจ!

ในไม่ช้าหินผลิสดงามหลากสีสันหลายก้อนก็ก้าวไปสู่สภาพเดียวกับ
หินมู่หยวน ประกายแวววาวหม่นหมองลงและแหลกสลายกลายเป็น
เศษผงสีเทาในที่สุด ส่วนซินซินนั้นกลับดูสดชื่นรื่นเริงยิ่ง ใบที่เคยเป็น
สีอมเหลืองก็ค่อยๆ ปรากฏมันวาวสีเขียวสด ดอกตูมที่พอมแห่งก็อวบอิมขึ้น
เล็กน้อย แม้ว่าดูๆ ไปยังเหมือนดอกไม้ที่ขาดการบำรุงรักษาอยู่ แต่
เมื่อเทียบกับสภาพที่พร้อมจะร่วงแหล่มีร่วงแหล่เมื่อสักครู่นี้ก็ถือว่า
ดีขึ้นมากทีเดียว

จู่ๆ เจี้ยนผานก็บังเกิดความคาดหวังขึ้นมา ถ้าหากให้ดอกไม้พินน้อย
ดูดพลังวิเศษเข้าไปมากพอ ท้ายสุดแล้วนางจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร
จะดงามขึ้นอย่างที่บอกจริงๆ หรือไม่

ผลจากการล่อลวงของกลืนหอมทำให้เจี้ยนผานไม่ได้ตระหนักเลยว่า
สภาพของซินซินในตอนนี้เป็นผลลัพธ์จากการดูดพลังของหินผลิสดงาม
หลายก้อน หินผลิสดงามนี้หากนำไปให้ปีศาจตนอื่นสังกัดใช้ก็เพียงพอ
ให้พวกเขาเพิ่มพลังการบำเพ็ญตะบะไปได้หลายพันปี

แต่กับซินซินเพียงแค่นี้ทำให้นางกระปรีกระเป่าขึ้นมานิดหน่อย
เท่านั้นเอง...

"เจ้าเป็นอสูรร้ายบรรพกาล อยู่มาตั้งหลายปีก็น่าจะมีของสะสม
ไม่น้อยเลยสินะ มีของวิเศษที่สามารถทำเป็นที่บรรจุสิ่งมีชีวิตและ
หล่อเลี้ยงวิญญาณได้หรือไม่ ข้าอยากตามเจ้าไปที่ถ้ำจริงๆ แต่ถ้าไป
ทั้งๆ แบบนี้ข้าคงทนไม่ไหวแน่ๆ" ซินซินยังคงพยายามต่อ เอ่ยขอร้อง

อย่างน่าสงสาร

ถ้อยคำอดอ้อนขอเซาะของนางไร้ซึ่งกลเม็ดร้อยเล่มเกวียนและไม่ได้ไพบเราะเพราะพริ้งขนาดนั้น แต่เจี้ยนก็ยังตอบตกลงโดยไม่ต้องคิดพร้อมกับรู้สึกว่ถ้ำคำขอแค่นี้เขายังทำไม่ได้ แล้วจะมีหน้าเรียกตนเองว่าเป็นอสูรร้ายบรรพกาลผู้ยิ่งใหญ่ที่ไม่มีสิ่งใดที่ทำได้อยู่อีกหรือ

และไม่เ็นเช้าซินซินก็มีบ้านใหม่ชั่วคราว เจี้ยนเอาหยกเลี้ยงวิญญาณก้อนใหญ่มาเจาะให้เป็นทรงกระถางดอกไม้ จากนั้นก็ปล่อยพลังหล่อให้มันเป็นของวิเศษสำหรับเก็บรักษา

เศษหยกที่เจาะออกมาซินซินก็ไม่ปล่อยให้เสียเปล่า นางขอให้เจี้ยนบดพวกมันเป็นผงแล้วผสมกับผงที่บดจากหินผลึกและหินแร่ชั้นดีหลายก้อน เติมน้ำแร่จากน้ำพุวิเศษเข้าไปทำเป็นดินเลี้ยงดอกไม้

จนกระทั่งเจี้ยนอุ้มซินซินถลาบินออกจากป่ามุ่งหน้าไปยังถ้ำของตนได้ระยะทางหนึ่ง แล้วมีลมจากภูเขากระโชกมาบาดผิวหน้า เขาจึงค่อยรู้สึกตัวว่าตนเสียของล้ำค่ามากมายมหาศาลไปกับดอกไม้พิษกระจอกงอกง่อยดอกนี้ไปแล้ว

อย่างกับถูกมนตร์สะกด!

แต่่อสูรร้ายบรรพกาลอย่างเขานะหรือจะถูกมนตร์สะกดได้?!

ไม่ว่าปีศาจมารร้ายตนใดได้เห็นหน้าเขาต่างก็วิ่งหนีหัวซุกหัวซุนกันไปทั้งนั้น

เจี้ยนสับสนหวั่นไหวความคิด เหล่มองดอกไม้พิษน้อยที่ตนรักษาอยู่ในอ้อมอก เขาคงจะว่างมากเกินไปแล้ว ถึงได้เกิดความคิดจะเลี้ยงดอกไม้ขึ้นมา

อสุรกายบรรพกาลผู้ยิ่งใหญ่อย่างเขาจะเลี้ยงดอกไม้ธรรมา
ไปเพื่ออะไร

ดอกไม้ที่กินเก่งขนาดนี้ ทัวทั้งแดนอสุรมีแต่เขาคนเดียวที่เลี้ยงได้
จะว่าไปก็เหมือนเครื่องหมายแสดงฐานะอย่างหนึ่ง

ไม่ว่าความคิดนี้จะไร้สาระและไร้เดียงสาสักแค่ไหน แต่ยามนี้
เจี้ยนกลับไม่รู้สึกล้อต้อนแม้แต่บ่อย ช้ายังไม่คิดว่ามีอะไรผิดปกติ
อีกด้วย

ถ้าของเจี้ยนอยู่ในหุบเขาแห่งหนึ่งในทุ่งร้างประจิมซึ่งล้อมรอบด้วย
ภูเขามีสองตระหง่าน ทว่าภายในหุบเขากลับเขียวขจีด้วยผืนป่า ทั้งยังมี
ลำธารสายเล็กที่ใสกระจ่างงดงามยิ่ง

แค่เพียงแรกเห็นชินชินก็ชื่นชอบสถานที่แห่งนี้ทันที นางรู้สึกล้าพองใจ
กับตัวเล็กอันชาญฉลาดของตน...

ดีจริงๆ ที่ตามเจ้าสัตว์ประหลาดซื้อบ๊อแต่มีหนังสือหลายกอนตนนี้มา
ต่อไปบ้านของเขาก็คือบ้านของข้าล่ะ!

นางไม่เคยเห็นหิมะที่ขาวโพล่งประกายและลำธารที่สะอาดบริสุทธิ์
ถึงเพียงนี้มาก่อน ไม่ว่าจะเป็นนกน้อย ผีเสื้อ และฝูงผึ้งที่บินโฉบไปมา
ปลาตัวน้อยที่แหวกว่ายในลำธาร หรือพืชน้ำหน้าตาประหลาดที่สายไหว
ลวนทำให้นางตื่นตาตื่นใจเป็นอย่างยิ่ง

เจี้ยนมิได้รู้สึกรู้สึอะไรต่อสิ่งเหล่านี้เลย ที่แปลกตาก็คือ
ดอกไม้เื่องอ่อนต่อโลกดอกนี้ต่างหาก แต่ก็ไม่แปลก ใครใช้ให้นางไปขึ้น
อยู่ในซอกหลืบแบบนั้นแล้ว เป็นธรรมาที่นางจะไม่เคยพบเคยเห็น

โลกภายนอกเหล่านี้กระมัง

เขาไม่รู้ตัวว่าตนเองรู้สึกผ่อนคลายลงเพราะทำทางตื่นเต้นดีใจของดอกไม้ใจดอกไม้จนถึงขั้นเก็บงำกลิ่นอายอำมหิตในตัว ทำให้สิ่งลึกลับประหลาดกล้ำออกมาเดินหากินบริเวณรอบๆ ถ้ำของเขา

เกิดมาเป็นดอกไม้ที่ไม่มีขาเดินทำให้ชินชินเคลื่อนที่ลำบากอย่างยิ่ง แม้ว่าตอนนี้จะอยู่ในกระถาง สามารถใช้ก้านเกี่ยวกับวัตถุบริเวณใกล้ๆ แล้วลากกระถางเคลื่อนที่ไปมาได้ แต่ก็เปลืองแรงและช้ามาก ผู้ขอให้อสูรตนนี้ช่วยพานางไปง่ายกว่ามาก

เจี้ยนผานไม่รู้ตัวเลยว่าตนเอง 'โดนพิษซึมลึก' หลงใหลไปกับกลิ่นหอมของชินชินมากขึ้นทุกวันๆ ด้วยการขอร้องอดอ้อนของนาง เขาก็มักจะพานางไปตากแดด ตากฝน ชมหิมะในหุบเขา บางครั้งหากอารมณ์ดีก็ยักสอนนางคัดอักษร อ่านหนังสือเป็นเพื่อนนาง เล่าเรื่องราวและตำนานในแดนอสูรหรือโลกมนุษย์ให้นางฟังด้วยความอดทนอันผิวิสัยของเขา

สิ่งใดที่เขาเห็นว่าช่างแสนจะธรรมดาและไม่เคยใส่ใจมาก่อนกลับทำให้ชินชินตะลึงงันอย่างมาก เมื่อภายในถ้ำมีเสียงหัวเราะและกลิ่นหอมของดอกไม้พิษน้อยเพิ่มขึ้นมา ก็เหมือนว่ามีบางสิ่งบางอย่างเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

เจี้ยนผานไม่ได้เป็นคนละเอียดถึงขั้นมานั่งวิเคราะห์ว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลงไปกันแน่ เขาเพียงแต่รู้สึกว่าชินชินทำให้อารมณ์เขาดีมาก เขาจึงแทบไม่เคยปฏิเสธคำขอของนางเลย

และแม้ว่าจะปฏิเสธ แต่เดี๋ยวเสียงหวานๆ ที่ไร้เดียงสาและ

ใส่จริตเกินจริงนั้นก็ทำให้เขาเปลี่ยนความคิดอยู่ดี

ส่วนลึกในใจของเจี้ยนผานเฝ้ารอบางอย่างจากนางอยู่ตลอด ดอกไม้ที่มี 'พลังการกิน' มหาศาลจนน่าตกใจขนาดนี้คงไม่ใช่ธรรมดา เขาอยากเห็นเหลือเกินว่าตอนที่นางผลิบันจะเป็นอย่างไร

ถึงอย่างไรถ้าใช้หินผลึกหมด เดี่ยวก็มีปีศาจอื่นๆ ในทุ่งร้างประจิม ที่สวามิภักดิ์ต่อเขาเอามาให้อีก หากไม่พอจริงๆ จะไปแย่งชิงมาก็ยังได้ เรื่องนี้มีปัญหาสำหรับเจี้ยนผาน

สำหรับอสูรร้ายบรรพกาลที่มีอายุยาวนานพอๆ กับโลก เวลาร้อยปี ผ่านไปชั่วพริบตา สำหรับชินชินนั้นก็ไม่ว่า เพียงแต่ช่วงเวลาดังกล่าว ก็เพียงพอให้นางเที่ยวชมหุบเขาของเจี้ยนผานได้นับครั้งไม่ถ้วน ครั้นแล้ว นางจึงเริ่มเหว่วอนให้เจี้ยนผานพานางออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกบ้าง

"อยู่แต่ที่เดิมๆ ตลอด จะไปต่างอะไรกับไม้ผุๆ ในป่าเล่า ถ้าไม่ออกไปข้างนอกอีกเดี่ยวเห็ดจะขึ้นแล้วนะ!" ชินชินเร่งเสียงสูงเกินจริง พลางขยับก้านवादเป็นรูปร่างเห็ดขนาดใหญ่

เห็ดเป็น 'สิ่งมีชีวิตพิเศษ' ที่นางสังเกตเห็นตอนอยู่ในป่าเป็นเวลานาน ว่ากันว่าเห็ดที่สีสดใสส่วนใหญ่มีพิษ ชอบขึ้นในพงหญ้าและตามต้นไม้ต่างๆ เป็นที่สุด

ตอนนี้ชินชินอยู่บนระเปียงหน้าต่าง พยายามก่อกวนเจี้ยนผานที่กำลังตั้งใจจะนั่งสมาธิซึ่งนานๆ ที่จะทำให้

หลังจากดูตลกพิเศษจากหินผลึกและของล้ำค่าชนิดต่างๆ อย่างต่อเนื่องมาเป็นเวลาร้อยปี บัดนี้ชินชินไม่ได้มีสภาพอ่อนระหอยโรยแรง อย่างตอนที่เจอครั้งแรกอีกแล้ว

กำนใบเขียวสดอันอ่อนช้อยเปี่ยมพลังวิเศษเข้มข้นตั้งแต่หัวจรดปลาย
ดอกตูมที่เคยชูบผอมเท่าหัวแม่มือก็ขยายใหญ่เท่าถ้วยกินข้าว กลีบดอก
บางใสและขาวเนียนห่อตัวกันเป็นชั้นๆ แข็งแรง ทอประกายเจดสีฟรุ้งฟราว
สะดุดตา

ซินซินในยามนี้มีคุณลักษณะของเทพบุปผาอย่างแท้จริง
ไม่ว่าใครได้เห็นต่างก็ต้องชื่นชมในความงดงามอันล้ำเลิศ ทว่ายังคง
ไม่มีแว่วว่าจะบานเลยสักนิด

คำเปรียบเปรยแสนฉอเลาะและมีชีวิตชีวาของซินซินยั่วให้เจียผาน
หัวเราะออกมาจนได้ เขาเชี้ยกำนดอกที่มาเกาะเกาะบนแขนออกไป
อย่างไม่ใส่ใจแล้วพูดว่า "ถ้าเห็ดจะขึ้นก็ขึ้นบนตัวเจ้า โยเข้าต้องกังวล"

"เจ้าไม่เข้าใจหรือว่าข้าอยู่แต่ในถ้ำมันน่าเบื่อแค่นี้! พาข้า
ออกไปเที่ยวหน่อยเถิดนะ" ซินซินเข้ามาป่วนเบี่ยนอีกครั้งอย่างไม่ลดละ
ดอกตูมสีขาวยุติยั้งเข้ามาถูไถข้างแก้มเจียผานอย่างออदอ่อน

กลิ่นหอมอ่อนๆ ที่ลอยเข้ามาในจมูก ตามด้วยเสียงหวานๆ ของซินซิน
กลายเป็นของหวานเลี่ยนแสนเย้ายวนปานน้ำผึ้ง เจียผานพยักหน้าตอบว่า
"ได้" โดยไม่ทันรู้ตัว

กลิ่นหอมของซินซินจะเปลี่ยนแปลงไปหลากหลายตามอารมณ์
ของนาง หลายปีที่ผ่านมาเจียผานเชื่อว่าจะไม่เคยแคลงใจสงสัยกับกลิ่นนี้
แต่เขาไม่รู้ลึกถึงเจตนาร้ายที่นางมีต่อเขาแต่อย่างใด และไม่เคยสังเกตเห็นว่า
กลิ่นหอมนี้เป็นอันตรายกับตนตรงไหน จึงไม่ได้ใส่ใจอะไรมากนัก

แต่นั้นก็ได้หมายความว่าเขาจะไม่มีแรงต่อต้านซินซินเลย

พอเขาเอะใจได้สติขึ้นมาก็พูดว่า "แต่เจ้าต้องผลิบานให้ข้าดูก่อน

ไม่อย่างนั้นก็กลายเป็นคนก่อนค่อยมาว่ากัน"

มีบุปผาเขียนมากมายที่ใช้เวลาพันปีหรือหมื่นปีถึงจะบานสักครั้งหนึ่ง แต่เจ็ยผานกลับมีสิ่งมหัศจรรย์แปลกๆ ว่า...ซินซินน่าจะผลิบานได้ทุกเมื่อ ที่อยากทำ เพียงแต่นางไม่รู้จะทำไปทำไมเท่านั้น

"ข้าผลิบานไม่ได้..." ซินซินคอดกพลางเอ่ยพูดอย่างห่อเหี่ยว

ช่วงขณะนั้นเจ็ยผานก็นึกเห็นภาพน่ารักน่าเอ็นดูของหญิงสาวคนหนึ่ง ยามแบ่ปากบ่นอุบอิบ

"ดอกสุ่ยเขียน* ไม่ผลิบานก็ยังพอทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ได้สินะ แต่กับเจ้า จะให้คิดอย่างไร เจ้าทำไม่ได้จริงๆ หรือว่าไม่อยากทำกันแน่" เจ็ยผาน ซักไซ้

หินผลึกชั้นดีและของล้ำค่าต่างๆ ที่เขาเสียไปกับซินซินหากไม่ถึงหมื่น ก็ต้องมีถึงแปดพันชิ้น ถ้าเอามาเร่งดอกพญาหงส์ห้าสีที่มีมูลค่าสูงที่สุดในแดนอสูร ก็เพียงพอให้มันผลิบานสักห้าพันครั้งแล้ว

แต่เจ้าดอกไม้พิษดอกนี้กินทรัพยากรสมบัติของเขาไปตั้งมากมาย ขนาดนั้น จะผลิดอกให้เขาปลื้มสักครั้งก็ไม่ได้

ซินซินนั่งเฝ้าไปนาน ในที่สุดก็พูดเสียงอ่อยว่า "ข้ากลายเป็นคน ได้อยู่หรอก แต่ข้างดงมขนาดนั้น ถ้าเจ้าเกิดหลงรักข้าขึ้นมาจะอย่างไร"

น้ำเสียงของนางจริงจังและเศร้าหมองจนเจ็ยผานอยากหวั่นระะ ก็หวั่นระะไม่ออก

ไม่เคยเห็นใครหลงตนเองหนักขนาดนี้มาก่อนเลยให้ตาย!

มิน่าเล่านางถึงไม่เคยผลิบานมาจนถึงตอนนี้ ก็หน้าหนาเสียขนาดนี้

* ดอกสุ่ยเขียน หมายถึงดอกแคพพิล

ไม่แปลกเลยที่จะแหวกกลีบดอกออกมาไม่ได้!

เจี๊ยะผานยื่นมือไปตีดอกตูมขาวอวบของนางอย่างหมั่นไส้ระคนขำขัน พุดประชดว่า "สภาพอย่างนี้ยังกล้าคิดว่าข้าจะหลงรัก ทั้งงังทั้งซี่เหว่จะตาย ข้าถือว่าพุดแล้วนะ ที่เหลือเจ้าคิดเอาเองแล้วกัน!"

"เจ้าอสุรบ้า!" ชินชินออกแรงดันจากมือเขาพลางร้องด่า

ชินชินโมโหมากจนตัดสินใจตัดความสัมพันธ์กับเขาหนึ่งวันถ้วน

เจี๊ยะผานนั่งสมาธิครึ่งวัน ก่อนจะอ่านหนังสืออย่างไม่สนใจใยดีนาง สิ่งเดียวที่ทำให้เขาต้องขมวดคิ้วก็คือกลิ่นหอมหวานในห้องที่คลับคล้าย จะนำพาความขมขื่นมาด้วย

ในที่สุดดวงตะวันก็ถูกม่านราตรีดันหล่นหายไปหลังภูเขา ชินชิน จ้องมองดวงดารานอกหน้าต่าง แล้วเริ่มพิจารณาว่าการตัดความสัมพันธ์ครั้งนี้ จะดำเนินต่อหรือไม่

นางสามารถใช้กลิ่นหอมควบคุมให้เจี๊ยะผานหันมาก้มหัวให้นางได้ แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดนางถึงไม่อยากทำเช่นนั้น

นางจำไม่ได้แล้วว่าตั้งแต่เมื่อไรที่นางเลิกใช้กลิ่นหอมล่อลวงเจี๊ยะผาน
ส่งเดช

เจ้าอสุรบ้า!

นางแค่อยากให้เขาพาออกไปเที่ยวข้างนอกเท่านั้นเอง ไม่ใช่ คำขอที่ยากเย็นอะไรเลยสักนิด เขามีสิทธิ์อะไรมาขู่นางเยาะเย้ยนาง! ยิ่งคิดชินชินก็ยิ่งเศร้าใจ

"นี่คือหินดาราทรวงกลด เจ้าชอบหรือไม่" เสียงของเจี๊ยะผาน ลอยมาจากด้านหลัง จากนั้นชินชินก็รู้สึกถึงรัศมีพิเศษที่มีพลังเข้มข้น

จากจันทร์และดาราลอยวนอยู่รอบตัว

ซินซินหันดอกตูมไป 'ปรายตามอง' เล็กน้อย เจียผานถือหินผลึกสีดำ มันวาวมาโบกตรงหน้านาง รัศมีเข้มข้นที่วาก็ส่งมาจากหินขนาดเท่ากำปั้น ก้อนนี้เ็นเอง

แม้ว่าหินจะเป็นสีดำมะเมื่อม แต่เมื่ออยู่ในความมืดกลับส่งแสงเรืองรอง เย็นเยียบยิ่งดงามยิ่งกว่าแสงจันทร์ แคเห็นก็รู้ว่าต้องดูดซึมพลังจากจันทร์ และดารามาอย่างน้อยล้านปีแล้ว

ซินซินประทับใจอย่างยิ่ง และรู้ว่านี่เป็นสัญญาณขอสงบศึกของ เจียผาน

นางเป็นบุปผาที่ใจกว้างราวแม่น้ำอยู่แล้ว ในเมื่อสุรร้ายเป็นฝ่าย มาขอคืนดีก่อน อีกทั้งของขวัญก็ยังล้ำค่าน่าประทับใจเสียขนาดนี้ นางจึงตัดสินใจไม่ถือสาหาความอีก

นางยึดก้านอย่างมาดมั่นแล้วพูดเสียงยานคาง "เอามาให้ข้าหรือ"

เจียผานวางหินดราภาทรงกลมดในกระถางของนางอย่างใจดี

หินผลึกชิ้นดีก้อนนี้หากอยู่ข้างนอกอาจชักนำให้อสูรนับไม่ถ้วน เช่นฆ่ากันอย่างบ้าคลั่ง เอามาไว้ที่ซินซินน่าจะพอให้นาง 'กิน' ได้สักครึ่งเดือน วันนี้นซินซินสงบปากสงบคำผิดปกติ เจียผานที่นั่งสมาธิปิดกั้นตนเอง ไปครึ่งวันพลันรู้สึกแปลกๆ ไปทั้งกาย จนต้องยอมฝืนกฎออกไปหา หินผลึกก้อนนี้มาจ้อให้นางพูดด้วย

แต่ผลลัพธ์ก็ไม่เลว!

ไม่นานดอกไม้วีฬน้อยก็เริ่มส่งเสียงเจื้อยแจ้ว พยายามเกลี้ยกล่อม ให้เขาพาออกไปเที่ยวอีกครั้ง

หลังจากเจี้ยนผานถูกนางเกะแอะอยู่ไม่กี่วันก็หลุดปากตอบตกลงในที่สุด

ซินซินขอแค่ได้ออกจากหุบเขาไปเที่ยวเล่นที่อื่นๆ ในทุ่งร้างประจิมเท่านั้นพอ

ทุ่งร้างประจิมก็เหมือนกับที่อื่นๆ ในแดนอสูร มีเมืองที่เหล่าอสูรจำนวนมากอาศัยอยู่รวมกัน อสูรที่อาศัยอยู่ที่นั่นก็คือประชากรของเจี้ยนผาน แม้ว่าพวกเขาส่วนใหญ่จะไม่เคยได้พบหน้าอสูรเถาผู้ยิ่งใหญ่เลยก็ตาม

เจี้ยนผานเก็บงำกลิ่นอายอำมหิตระหว่างประคองซินซินเดินบนถนนใหญ่ ดูไม่ต่างอะไรกับอสูรทั่วไป ทว่ารูปลักษณะอันน่าพิศวงและกลิ่นหอมเย้ายวนของซินซินเสียเองที่เรียกความสนใจจากอสูรจำนวนมาก

โดยเฉพาะกระถางดอกไม้ที่แกะสลักมาจากหยกเลี้ยงวิญญาณใบนั้น ทำให้อสูรที่ตาถึงหลายตนน้ำลายไหล

นี่เป็นของดียิ่งนัก! ยิ่งไปกว่านั้นถึงกับใช้หยกเลี้ยงวิญญาณก้อนใหญ่ขนาดนั้นมาทำเป็นกระถางดอกไม้ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าดอกไม้ในกระถางจะต้องเป็นบุปผาเขียนหายากที่ล้ำค่ากว่าร้อยเท่าพันเท่า

ใช่ว่าจะไม่มีอสูรที่คิดทำร้ายพวกเขา เพียงแต่ทุกโลกามีกฎเกณฑ์บางอย่างที่บอกต่อกันมาอย่างไม่เป็นทางการว่าข้างกายบุปผาเขียนหรือหญ้าวิเศษล้ำค่ามักจะมีอสูรคอยคุ้มครองอยู่ และโดยทั่วไปกำลังของอสูรที่คุ้มครองนั้นก็แปรผันตามความล้ำค่าของสิ่งที่คุ้มครองด้วย

พูดง่าย ๆ ก็คือยิ่งบุปผาเขียนล้ำค่าหายากเท่าไร อสูรที่ถือนั่นอยู่

ก็ยังร้ายกาจดูดนํ้ามากเท่า นั้น

แม้เหล่าอสูรจะไม่รู้ฐานะที่แท้จริงของเจี้ยผาน แต่ดูจากที่เขา กล้าถือบุปผาเขียนกับกระถางอลังการเช่นนี้เดินอาดๆ เรียกความสนใจ โดยไม่กลัวเกรงแล้ว ก็มีความเป็นไปได้แค่สองอย่าง...หากสมองของเขา ไม่ได้ถูกประตุนีบจนสติปัญญาต่ำกว่าระดับมาตรฐานอย่างหนัก เขาก็ต้องแข็งแกร่งมากพอที่จะไม่กลัวว่าใครจะมาหาเรื่อง

นี่เป็นครั้งแรกที่ซินชินได้เห็นอสูรตัวเป็นๆ จำนวนมากเดินผ่านไปมา เช่นนี้ ถึงสายตาที่พวกเขามองมาจะ 'ร้อนผ่าว' มากไปหน่อย แต่นางก็คิดว่า สาเหตุมาจากกว้างจริงของนางงดงามจนเกินห้ามใจ ครั้นแล้วนางจึงยังยึด ก้านชูดอกตูมใหญ่อันสวยงามพลง 'ทอดสายตา' มองไปรอบๆ

"ดูนั่น! เป็นจิ้งจอกหรือแมวนะ เหตุใดจึงไม่เห็นหางเลย"

"หว่า! นั่นหนูไซ้หรือไม่ หนวดตกลงยิ่งนัก"

"เหตุใดเขาเขาสั้นจ้ง เจี้ยผาน ร่างจริงเขาคืออะไรนะ เหมือนข้า ไม่เคยเห็นในหนังสือเลย..."

พวกอสูรล้วนมีประสาทสัมผัสที่ไวเป็นพิเศษ ส่วนซินชินก็ไม่มีแว่วว่า จะลดเสียงลงแม้แต่น้อย อสูรที่ถูกเอ่ยถึงได้ยินเสียงเจี้ยวแจ้วเหมือนเด็ก ของนางเข้าก็พากันหันมามองอย่างขุ่นเคือง

เดิมทีเจี้ยผานก็รู้สึกว่าการที่ซินชินเปิดเผยความอ่อนต่อโลกของนาง ในที่ธารกำนัลเช่นนี้มันช่างขายหน้าเขาผู้เป็นเจ้าของอย่างยิ่ง แต่ เมื่อเห็นอสูรบางตนจ้องมองนางก็รู้สึกอึดอัดใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

"แมวมารจูดม่วง หนูเจาะภูเขา เสือก้องจันทร" เจี้ยผานพูดเสียงเรียบ พลงยกมือชี้อสูรที่ซินชินพูดถึงที่ละตน

อสุรผู้โชคร้ายเหล่านั้นจู่ๆ ก็รู้สึกว่่าจุดสำคัญในคอหอยถูกมือใหญ่ ที่มองไม่เห็นบีบรั้ง สีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำสลบซิดขาว ถูกบังคับให้แสดงร่างเดิมออกมาตรงนั้น ล้มลงกับพื้นอย่างไร้แรงต่อต้าน ชักเหมือนปลาที่พ้นจากน้ำ

แมวมารจุดม่วงกับหนูเจาะภูเขายังไม่เท่าไร เพราะเดิมทีพวกเขา ก็อ่อนแออยู่แล้ว แต่เสื้อก้องจันทร์เป็นหนึ่งในสามผู้ทรงพลังของเมือง กำลังเป็นรองเจ้าเมืองเพียงคนเดียวเท่านั้น แต่กลับมีสภาพน่าอนาถเช่นนี้ เพียงเพราะถูกคนชั่วสังเวย!

อสุรคนอื่นๆ บนถนนเห็นเข้าต่างก็ตกใจรีดร้องยกใหญ่ พวกหนึ่งหนีแตกตื่นราวกับหลบโรคระบาด กลัวว่่าจะโดนเคราะห์ร้ายไปด้วย

บนถนนที่เคยคึกคักพล้นเหลือเพียงเจี๋ยผานและซินซิน รวมถึงอสุรสามตนบนพื้นที่พร้อมจะหมดลมหายใจได้ทุกเมื่อ

พอซินซินได้สติก็ร้องอย่างตกใจว่่า "เจี๋ยผาน! ไม่เอานะ อย่าฆ่าพวกเขา!"

นางพุดพลางยกก้านเกาะตัวเจี๋ยผานไว้นั่น ดอกตูมสีขาวบริสุทธิ์ สอดเข้าไปในซอกคอของเขา กลิ่นหอมอ่อนๆ ที่ลอยขึ้นมามีทำให้จิตสังหารของเจี๋ยผานลดน้อยถอยลงอย่างน่าอัศจรรย์

เขาแค้นเสียงพุดกับอสุรสามตนนั้นว่่า "ควักลูกตาของพวกเจ้าออกมา แล้วไสหัวไป!"

ดอกไม้พิษน้อยของเขาใช้ของที่พวกมันจะจ้องมองได้อย่างนั้นหรือ!

แรงกดดันบนร่างอสุรทั้งสามหายไป ยังไม่ทันจะดีใจที่รอดพ้นความตายมาได้ พวกเขาก็ได้ยินคำพูดอันน่าขนพองสยองเกล้า ต่างหวาดกลัว

จนแข่งขาอ่อนแรงลุกไม่ขึ้นยิ่งกว่าเดิม

"เจ๊ผาน ไม่เอา...ข้ากลัวเลือด อย่าให้พวกเขาควักลูกตาเลยนะ"

ซินซินขอร้องเขาอย่างตื่นตระหนก

ดอกไม้พิชไน้อยพิงร่างเขาด้วยตัวสั่นเทา แม้แต่กลิ่นหอม
ยังคลบล้าลายจะแสดงความหวาดกลัวออกมาด้วย เจ๊ผานใจอ่อนวบ
ยื่นมือไปลูบกลีบบอกของนางแผ่วเบาแล้วก้าวยาวๆ เดินจากไป

อสุรทั้งสามที่อยู่บนพื้นเจอเคราะห์ร้ายอย่างไรเหตุผล ถึงสุดท้าย
จะเอาชีวิตรอดมาได้และไม่บาดเจ็บอะไรมาก แต่ก็เสียขวัญอย่างแรง
จนต้องใช้เวลานานกว่าจะได้สติ

ที่ผ่านมาเสียก้องจันทร์คิดว่าตนเองเป็นใหญ่ในเมืองนี้
ผู้ที่ร้ายกาจกว่าเขามีแค่เจ้าเมืองเท่านั้น มาวันนี้ถึงได้รู้ว่าอะไรที่เรียกว่า
เหนือฟ้ายังมีฟ้า ยังมีอสุรที่โหดร้ายกว่าเขาอยู่

พวกเขาแค่จ้องมองปีศาจบุปผาที่พุดจาเรื่อยเปื่อยตนนั้น แต่กลับ
เกือบต้องแลกมาด้วยชีวิต

เหล่าอสุรที่หลบซ่อนอยู่ในมุมมืดเห็นเจ๊ผานเดินห่างไปไกลแล้ว
จึงค่อยกล้าโผล่ออกมาซุบซิบวิพากษ์วิจารณ์กัน

"นั่นมันอสุรอะไรนะ เหตุใดถึงได้ร้ายกาจขนาดนั้น!"

"นั่นนะสิ! ไม่เห็นเขาใช้อาคมอะไรเลยด้วยซ้ำ แค่มือชกก็ทำให้
พวกพี่เสียเกือบตาย เจ้าเมืองก็น่าจะสู้เขาไม่ได้กระมัง"

"เขาคงไม่ได้มาหาเรื่องเจ้าเมืองหรอกนะ"

"ไม่ใช่เรื่องของเราลักหน้อย ถึงจะเป็นเจ้าเมืองก็ไม่ได้ยิ่งใหญ่อะไร
นักหรอก ที่นี้เป็นถิ่นของอสุรร้ายบรรพกาลเถาอู่ เขาคงไม่กล้าไปอาละวาด

หรรษากระมัง"

อสุรที่เคียดคิดจะทำร้ายซินชินนึกดีใจที่ตนเองไม่ได้บุ๋มบ่ามลงมือไป
ไม่อย่างนั้นจะจบชีวิตในสภาพไหนยังคาดเดาไม่ได้เลย

เจี้ยนฉวนอุ้มซินชินเดินไปสักพักหนึ่ง พอนางเริ่มใจเย็นลงก็ตำหนิเขา
อย่างโมโหว่า "เจ้าทำร้ายอสุรส่งเดชได้อย่างไร พวกเขาไม่ได้ทำอะไรเจ้า
เลยนะ"

"ข้าอยากฆ่าก็จะฆ่า ไม่เหมือนเจ้าหรรษาที่ชี้ตลาดขนาดเลือดก็ยังกลัว"
เจี้ยนฉวนพูดอย่างหงุดหงิด นี่เขาช่วยระบายนความโกรธแทนเจ้าดอกไม้งั้น
แท้ๆ

"เจ้าทำแบบนี้แล้วใครจะสนใจ ไม่มีเพื่อนสักคนมันดีนักหรือไร
แล้วเลือดนะเป็นสิ่งที่น่ากลัวอยู่แล้ว ทั้งเหม็นคาว ทั้ง..." ซินชินพูดถึงตรงนี้
ก็ไม่รู้นึกอะไรขึ้นมา จึงค่อยๆ หดตัวลงแล้วกลับมาตัวสั้นอีกครั้ง

"ใครอยากให้เราถ่มน้ำลายใส่กันล่ะ" ถึงน้ำเสียงเจี้ยนฉวนจะกราดเกรี้ยว
แต่เมื่อที่ลูบกลีบบอกของซินชินกลับอ่อนโยน

เขารู้สึกอย่างล้าลึกว่าการพาดอกไม้ที่ทั้งชี้ตลาดทั้งกลัวเลือด
ออกมาข้างนอกมันช่างยุ่งยากเหลือเกิน แต่ยามที่ดอกไม้วินิจฉัย
เข้ามาเกาะเขาอย่างหวาดกลัว เขากลับรู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก เปิด
ความอึดอัดคับข้องใจของเขาซิดตลกขบแหวไปเลย

นางเป็นดอกไม้งิ๊งที่ทั้งไร้ประโยชน์และไม่รู้จักแยกแยะดีชั่ว
ถึงเขาจะโกรธนางไปก็เสียอารมณ์เปล่าๆ

"เจ้าทำให้อสุรอื่นๆ ตกใจหนีไปหมดแล้ว แล้วเรายังจะเดินตลาดต่อ

ได้อย่างไรกัน" ชินชินบ่นอุบ

"ถ้าไม่ใช่เพราะเจ้าปากมากพูดนั่นพูดนี่แบบโง่ๆ ก็ไม่มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น" เจี้ยผานมองดูท้องถนนที่โล่งแจ้งแล้วก็หงุดหงิด สิ่งไร้สาระอย่างการเดินตลาดไม่ใช่เรื่องที่เขาควรทำเลยจริงๆ

โชคดีที่อสูรบนทางแยกอีกด้านไม่ได้สังเกตเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงนี้ เจี้ยผานจึงเดินเลี้ยวเข้าไป

ถนนสายนี้คึกคักยิ่งกว่าเดิม ชินชินถูกความอยากรู้อยากเห็นเข้าครอบงำจนลืมไปว่าทะเลาะกับเจี้ยผานอยู่ กลับมามองซ้ายแลขวาอย่างกระปรีกระเปร่าอีกครั้ง

คราวนี้เมื่อนางเจอของที่น่าสนใจก็เปลี่ยนเป็นโน้มตัวเข้าไปกระซิบกระซาบข้างหูเจี้ยผานแทน จนตอนหลังนางก็ใช้ก้านเกาะอยู่บนไหล่เจี้ยผานเสียเลย แล้วยื่นดอกตูมใหญ่พุดใกล้ๆ กับใบหน้าเขา

เป็นภาพที่ออกจะแปลกอยู่สักหน่อย ทว่าแดนอสูรก็มีแต่เรื่องประหลาดปรากฏไม่เว้นวันอยู่แล้ว ทุกคนแค่เหลือบมองนิดหน่อยแล้วก็เห็นเป็นเรื่องปกติ

"นั่นเหลาสุราที่ในหนังสือพูดถึงใช่หรือไม่ เข้าไปดูกันเร็ว!" ชินชินหันไปเห็นเข้าก็ตื่นเต้นดีใจจนก้านดอกสั่นรวากับเจอแผ่นดินผืนใหม่อย่างไรราย่างนั้น

เหลาสุราเหรอนี่!

เหตุการณ์มหัศจรรย์พันลึกหรืออีกทีก็คึกคะนองมากมายในหนังสือล้วนเกิดขึ้นในเหลาสุราทั้งนั้น!

สถานที่อันยิ่งใหญ่และลึกลับเช่นนี้ ถ้าเดินผ่านไปเฉยๆ คงต้อง

เสียชีวิตไปแล้ว...

เจี้ยนเห็นหน้าร้านก็รู้ว่าเหลาสุราแห่งนี้คุณภาพใช้ได้ น่าจะเป็นอันดับต้นๆ ของเมืองนี้ ข้าวของคงไม่เลวเท่าไร เขาจึงเดินเข้าไปโดยไม่คิดอะไรมากนัก

เสี่ยวเอ๋อร์ของร้านที่เป็นปีศาจแมวเห็นการแต่งตัวของเจี้ยนรวมถึงลักษณะของชินชินที่เขาคุ้นเคยก็รู้ทันทีว่าเป็นลูกค้าชั้นเยี่ยม รีบกระโดดเข้ามาต้อนรับและนำทาง

ชินชินซึ่งสั่งอย่างชำนาญโดยไม่รอให้เขาพูด "เราต้องการห้องส่วนตัวที่ชั้นสอง!"

เสี่ยวเอ๋อร์จะยกไปนิดหนึ่งแล้วหัวเราะแห้งๆ "ชั้นสองของร้านเป็นห้องพักขอรับ หากท่านทั้งสองต้องการห้องส่วนตัวเชิญทางนี้" พูดพลางผายมือไปทางฝั่งตะวันออกที่เป็นที่นั่งติดหน้าต่างเรียงเป็นแถวโดยมีฉากกั้นไว้

ชินชินรู้สึกผิดหวังอย่างแรงและขยี้หน้าเล็กน้อย นางกระซิบบ่นข้างหูเจี้ยนว่า "ในหนังสือเขาพูดกันทั้งนั้นว่ามีห้องส่วนตัวที่ชั้นสอง เหตุใดที่นี่อยู่ชั้นหนึ่งล่ะ นี่ผิดปกติหรือไม่ คงมิใช่ว่าไม่มีห้องใหญ่หมายเลขหนึ่งด้วยหรอกนะ"

เสี่ยวเอ๋อร์เป็นปีศาจแมวซึ่งโสดประสาทิเป็นพิเศษ พอได้ยินคำพูดนั้นก็หัวเราะกล้อมแกล้ม "ห้องใหญ่หมายเลขหนึ่งต้องมีอยู่แล้วขอรับ ถ้านายท่านต้องการอยู่ค้างแรมละก็ ช้าน้อยจะไปบอกหลังจู้ให้"

"ดีๆ" ชินชินหันดอกตูมไป 'พยักหน้า' ให้เสี่ยวเอ๋อร์อย่างตื้นตัน

เจี้ยนทนไม่ได้ที่เห็นนางแสดงท่าทางกระตือรือร้นเกินเหตุกับ

อสุรตนอื่น จึงยกมือปิดดอกตูมของนางให้หันกลับมาทางตน แล้ว
ชักสีหน้าดูว่า "พุดมาก!"

ซินซินถูกดุก็หน้าเจื่อน แต่พอคิดถึงว่าอีกไม่นานจะได้สัมผัสรสชาติ
ของการกินข้าวและค้างคืนในเหล่าสุราแล้วก็ขมใจไม่โกรธเจียน

ถ้าจะโกรธก็รอวันนางกินและนอนให้เสร็จก่อนค่อยว่ากันเถอะ

เสี่ยวเอ๋อรีปี่สาวแหมวพาพวกเขามาตั้งในห้องส่วนตัว เจียน
วางซินซินเอาไว้บนโต๊ะ ยังไม่ทันที่กระถางจะวางมั่นคงดี ซินซินก็ยี้ดอก
ส่งอย่างมั่นใจ "หั่นเนื้อสองซัง* มาแกลั่มสุราซิ"

"..." เสี่ยวเอ๋อรีลอบบุนงว่านางเป็นปี่สาวบุปผาจากที่ไหนกัน เหตุใด
ถึงได้สั่งอาหารเหมือนพวกอสุรบ้านนอกที่ไม่เคยออกมาเปิดหูเปิดตา
อย่างไรอย่างนั้น

เจียนยกมือเชกดอกตูมของนางแล้วสั่งสอนว่า "ไปอ่านหนังสือ
ของโลกมนุษย์เล่มไหนมาอีก เนื้อแกลั่มสุราหรือ ซ่างกล่าพุด"

ซินซินพูดเสียงเศร้า "ไม่มีเนื้อแล้วก็ไม่มีสุราด้วยหรือ ถ้าเช่นนั้น
เอาทุกอย่างที่มีในร้านเจ้ามาอย่างละหนึ่งก็แล้วกัน"

ประโยคหลังนี้นางก็เอามาจากนิยายกำลังภายในของโลกมนุษย์เช่นกัน
แต่อย่างน้อยก็ถือว่าเป็นคำสั่งปกติแล้ว

เสี่ยวเอ๋อรีชำเลื่องมองเจียนก็เห็นเขาพยักหน้ามา จึงหันกลับไป
สั่งพ่อครัวด้านหลังให้จัดเตรียมอย่างกระตือรือร้น

ไม่นานอาหารนานาชาติก็ถูกยกมาวางเต็มโต๊ะ

วิธีกินของซินซินไม่เหมือนอสุรตนอื่น นางแค่สูดดมกลิ่นหอมของ

* ซัง (ซังจิ้น) หรือจิ้น เป็นหน่วยชั่งของจีนที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังมีใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

อาหารเท่านั้น

วัตถุดิบที่นำมาทำอาหารเหล่านี้ล้วนมาจากแดนปีศาจที่มีพลังวิเศษ
ล้นเหลือ ทำให้อาหารก็มีพลังวิเศษเจืออยู่ด้วย แต่ถ้าวานน้อยนิดเกินไป
จนไม่มีค่าสำหรับจอมเขมือบอย่างซินซิน ดังนั้นนางจึงไม่ได้สนใจจะดูดซับ
เลยด้วยซ้ำ เพียงแค่ดมกลิ่นก็พอใจแล้ว

เจี้ยนผานอยู่กับนางมาร้อยปีย่อมรู้นิสัยของนางดีอยู่แล้ว จึง
ไม่รู้สึกแปลกอะไรเมื่อเห็นนางยื่นดอกตูมสีขาวยุ่ยไปจ่อดมอาหารจานนั้นจานนี้
ไม่หยุด

ทว่าไม่นานความสนใจของซินซินก็ถูกดึงดูดไปที่บทสนทนาของแขก
ที่นั่งโต๊ะใกล้ๆ

อสุรหลายตนที่นั่งโต๊ะนั้นหน้าตาภายนอกดูดีนั้ เสียงก็ดังสนั่น
แขกทั้งหลายสุราต่างได้ยินสิ่งที่พวกเขาคุยกันหมดแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
หัวข้อที่พวกเขาคุยคือเรื่องที่กำลังเป็นที่นิยมในช่วงนี้ ไม่เพียงแต่ซินซิน
แขกหลายคนที่นั่งฟังอย่างเพลิดเพลินไปด้วย

เรื่องที่พวกเขาคุยกันถือว่าเกี่ยวข้องกับเจี้ยนผานอยู่บ้าง เป็นข่าวลือ
เกี่ยวกับอสุรร้ายบรรพกาลเหมือนกัน แต่ตัวเอกของเรื่องคือเทาเทีย*

เรื่องก็คือไม่กี่ปีที่ผ่านมา จู่ๆ เทาเทียที่เก็บตัวมานานก็ไม่รู้ว่า
เกิดลั้งอะไรขึ้น อาละวาดไล่สังหารหัวหน้าเผ่าวานรจนทั้งเผ่าวานร
ต้องหนีหัวซุกหัวซุนไปขอความช่วยเหลือจากสัตว์เทพกิเลน

ยังมีเผ่ามังกรทะเลประจิมที่ตกอยู่ในชะตากรรมคล้ายกัน
ราชามังกรเผ่าทะเลประจิมที่เป็นหัวหน้าเผ่าก็ถูกเทาเทียสังหาร ยอดฝีมือ

* เทาเทีย หนึ่งในสี่อสุรร้าย และเป็นหนึ่งในลูกมังกรทั้งเก้าตามตำนานเทพโบราณของจีน ลำตัวคล้ายหมาป่า
นิสัยตะกละตะกลามและดื้อรั้น

บาดเจ็บล้มตายนับไม่ถ้วนจนแทบจะสิ้นเผ่าพันธุ์

นอกจากนี้ยอดฝีมือของเผ่าสัตว์สูรอีกหลายสิบเผ่าเช่นเผ่าหมียักษ์
เผ่าเสือเขี้ยวดาบ เผ่าหมาป่าแดง ต่างก็ถูกเหาเหี้ยกวาดล้างไปเป็นแถบ

ตอนนี้เหล่าสูรพุดถึงเหาเหี้ยขึ้นมาเมื่อไรต่างก็ขนพองสยองเกล้า
ไปตามๆ กัน

เจี้ยนผานฟังข่าวนี้แล้วก็แปลกใจ "นี่ไม่ถึงเลยว่่าเจ้าหน้าที่ชาวเยียนเสวียน
จะดูเอาเรื่องเหมือนกัน"

"เยียนเสวียน? เจ้าหน้าที่ชาว?" ชินชินทวนคำอย่างสงสัย

"เยียนเสวียนก็คือเหาเหี้ยอย่างไรว่่า" อสูรร้ายบรรพกาลมักจะ
ไม่ค่อยชอบขึ้นน้ำกันอยู่แล้ว พุดจาขัดคอทะเลาะวิวาทกันเป็นเรื่องปกติ
เยียนเสวียนเหาเหี้ยถือเป็นพวกประหลาดในหมู่สูรร้ายบรรพกาล เพราะ
เขาไม่เคยใส่ใจกับคำว่า 'ดูร้ายที่สุด' มาก่อน และไม่นิยมการรบราฆ่าฟัน
ด้วย

เจี้ยนผานกับเยียนเสวียนไม่เคยมีความแค้นต่อกัน อย่างมากที่สุด
ก็แค่รู้สึกเหยียดหยามอยู่หน่อยๆ เกิดเป็นอสูรร้ายที่ไม่ดูร้ายนี่ก็มากพอแล้ว
ตอนกลายเป็นมนุษย์ยังดูเหมือนพวกบัณฑิตี่ไรค์ ทำทางอ่อนปวกเปียก
เหมือนสตรีอีกด้วย

หากไม่ใช่ว่าได้อยู่แ่ใจว่่าเยียนเสวียนมีพลังกำลังมหาศาลไม่ด้อย
ไปกว่าเขาและอสูรผู้ยิ่งใหญ่อีกสองตนแล้วละก็ เจี้ยนผานคงจะคิดว่า
ตัวตนของอีกฝ่ายทำให้อสูรร้ายอย่างพวกเขาขายหน้าไปด้วยแล้ว

"หน้าชาวหรือ เหมือนข้าหรือเปล่า" ชินชินซักถามอย่างอยากรู้

เจี้ยนผานเห็นดอกตูมขาวอวบที่ยื่นเข้ามาประชิดหน้าเขาจะทันหัน

ก็อดหัวเราะแล้วดีดนิ้วใส่นางไม่ได้ "เจ้าไม่ได้เป็นเจ้าของหน้าขาวหรอก แต่เป็นเจ้าดอกขาวชื่อบ๊อต่างหาก"

"เจ็ยผานชั่วช้า!" ซินซินโมโห กระแทกดอกใส่จมูกเขาอย่างแรง แล้วหุดตัวกลับไปไม่สนใจเขาอีก

เจ็ยผานยื่นนิ้วไปดีดกลีบดอกตูมของนางเบาๆ แล้วพุดยั่ว "พุดถึงเยียนเสวียนแล้ว ที่บ้านเขามีหินผลึกอยู่มากทีเดียว ถ้าเจ้าเป็นเด็กดี ข้าจะพาเจ้าไปกินเลี้ยงมือใหญ่"

ในแดนอสูร หากจะใช้หินผลึกมาวัดความมั่งคั่งเพียงอย่างเดียว อสูรเทาเทียก็ย่อมเป็นเศรษฐีในหมู่เศรษฐีอย่างแน่นอน

เทาเทียมีพลังในการกลืนกินมหาศาลมาตั้งแต่กำเนิด ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขากลืนกินจะแปรเปลี่ยนเป็นพลังชีวิตอันบริสุทธิ์ เมื่อผ่านไปช่วงระยะเวลาหนึ่งก็จะปลดปล่อยพลังชีวิตเหล่านั้นออกไปตามวิถีธรรมชาติ ให้พวกมันกลับคืนสู่ฟ้าดิน

สถานที่ที่เทาเทียปลดปล่อยพลังชีวิตอยู่บนภูเขาโกวอู๋ที่เขาอาศัยอยู่ในถ้ำที่ชื่อว่า 'ฟ้าดินโกลาหล'

ในถ้ำปริศนาที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติแห่งนี้จะทำให้พลังชีวิตที่เขาปลดปล่อยออกมาแตกเป็นส่วนเล็กๆ นับไม่ถ้วนและกระจายไปยังที่ต่างๆ ในแดนอสูร ไม่ให้มันพรั่งพรูออกมารวมกันจนก่อเกิดภัยพิบัติได้

ระหว่างที่เทาเทียกระจายพลัง เศษส่วนพลังชีวิตที่สะสมภายในถ้ำเมื่อผ่านวันคืนอันยาวนานก็จะค่อยๆ เกาะตัวแปรสภาพเป็นหินผลึกชั้นดี นับไม่ถ้วน

เรียกได้ว่าถ้ำฟ้าดินโกลาหลของเทาเทียก็คือเหมืองหินผลึกชั้นดี

ที่ไม่มีวันหลับใหลนั่นเอง

หากไม่ได้ชื่อของเทาเทียซึ่งเป็นที่รู้กันว่ามิพละกำลังแข็งแกร่งแค่ไหน ก็ไม่รู้ว่าปานนี้จะมือสُرเท่าไรคิดจะไปถล่มถ้ำของเขา

พาซินซินไปที่นั่นน่าจะทำให้นางได้สวาปามอย่างเอร็ดอร่อยเต็มทีแน่ๆ

ส่วนที่ว่าเทาเทียจะยอมต้อนรับดอกไม้พิษน้อยดอกนี้ให้ไปกินอาหารมื้อใหญ่หรือไม่ไม่ได้อยู่ในขอบเขตที่เขาต้องคิด

ถ้าไม่ยอมก็สู้จนกว่าจะยอมซะ!

เจียผานรู้สึกรู้ว่าตนเองก็ได้ยึดเส้นยึดสายมานานแล้วเหมือนกัน

พอซินซินได้ยินว่ามีหินผลึกมากมายให้กินก็ลิ้มความโกรธที่ถูกหัวเราะเยาะไปในทันที เอาถ่านใบมาเกาะไหล่เจียผานอีกครั้ง แล้วใช้ดอกตูมคลอเคลียฝ่ามือเขาไปมา "เช่นนั้นเราพักที่ห้องใหญ่ หมายเลขหนึ่งแล้วค่อยไปกินเลี้ยงมื้อใหญ่กัน"

ถึงเหล่าอสูรจะพูดกันว่าเทาเทียดุร้ายน่ากลัวและโหดเหี้ยม กระหายเลือดแค่ไหน แต่ซินซินไม่กลัวเลยสักนิด

เจียผานก็เป็นอสูรร้ายเหมือนกัน นางไม่เห็นว่าเขาจะมีอะไรน่ากลัวเลย

แล้วอีกอย่างนางเป็นใคร! นางคือดอกมันถั่วหัวผ่นร้าย เทพบุปผา ผู้ลือชื่อแห่งยมโลกเสียวนะ ไม่ว่าจะ เป็นอสูรทั่วไป อสูรร้าย สัตว์เทพ หรือแม้แต่เทพอสูรทั้งสี่ซึ่งปกครองสี่ทิศบนสวรรค์ ก็อย่าหวังจะทำร้ายนางได้ แม้แต่ปลายใบ!

นั่งฟังชาวซุบซิบในเหลาสูราอยู่ลึกๆ เจียผานก็โยนหินผลึกธรรมดา

กำหนดชำระบัญชี แล้วอุ้มซินชินที่ดูเหมือนยังไม่เข้าใจขั้นต้นไปดู 'ห้องใหญ่หมายเลขหนึ่ง' ที่นางเฝ้าฝันมานาน

เสี่ยวเอ๋อร์เห็นเจี๋ยผานมือเดิบอย่างที่ได้คิดไว้ก็ก้าวยาวๆ วิ่งตามไปอย่างลึกลอด "เมื่อครู่แม่นางผู้นี้บอกว่าอยากดื่มสุรา ข้าน้อยมิกล้าแนะนำสุราธรรมดาๆ ให้ แต่เย็นหน่อยจะมีสุราวานรหมื่นปีชั้นดีที่ร้านส่งไว้กับเฝ้าวานรทองมาส่ง ไม่ทราบว่ามีท่านอยากจจะลิ้มลองสักหน่อยหรือไม่"

"อาๆ ข้าอยากดื่มสุราวานร เจี๋ยผาน..." ซินชินตอบอย่างตื่นเต้นโดยไม่รอคำตอบของเจี๋ยผานเช่นเคย อีกทั้งยังเอาดอกตูมไปถูข้างแก้มของ 'เจ้ามือ' อย่างประจบเอาใจยิ่ง

เจี๋ยผานถลึงตาใสนาง แล้วหยิบถุงหินผลึกออกมาส่งให้เสี่ยวเอ๋อร์ทั้งถุง เพราะซีเกียจนับ จากนั้นก็พาซินชินที่โบกก้านอย่างแฉะขึ้นเข้าไปในห้องรับรองภายใต้สายตาดูดนินตี่ของเสี่ยวเอ๋อร์

ห้องใหญ่หมายเลขหนึ่งก็คือห้องรับรองแขกที่หรูหราที่สุดของเหลาสุรา ห้องรับรองแขกของแดนปีศาจย่อมแตกต่างจากที่เขียนในนิยายของโลกมนุษย์

เหลาสุราแห่งนี้อยู่ภายนอกเป็นแค่อาคารสูงสองชั้น ทว่าความจริงแล้วเป็นมนตราแห่งพื้นที่ที่ราคาแพงลิ่ว ห้องรับรองแขกทุกห้องล้วนสร้างพื้นที่ขึ้นมาเอง

ภายในพื้นที่ของห้องใหญ่หมายเลขหนึ่งบรรจุทั้งศาลาหอเก้งสวนดอกไม้ และสระน้ำ ทำให้ซินชินผู้ไม่ประสีประสาตื่นตาตื่นใจอย่างยิ่งยวด

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623556.html>